

Szárnyalás

Egy széles és lapos üvegkalicka burkolta be azt a laptopot, amiről a következő történet szól. Az eszköz nem volt éppen egy sejtmembrán, vastagsága ellenére mégis csúcstechnológiának számított. Nem is engedték fel a repülőgépre, amíg előtte nem szedték szét a biztonságiak apró darabokra. Ki tudja, mi mindenbe képesek manapság fegyvereket rejtteni az emberek...

A férfi, akinek a poggyászában ez a számítástechnikai szupereszköz megtalálható volt, a David névre hallgatott. David Hirsch, hogy pontos legyen. És különleges képességei közé tartozott, hogy utálta a gombát. Mivel pedig a személyzet csak gombás ételeket tudott felszolgálni, utálta a személyzetet is. Minden egyes gombadarabnál, amit a tányérja szélére főtört, gondolatban felidézte a szakácsok és a légi utaskísérők édesanyját.

Miután végre sikerült elhiteni magával, hogy eleget evett az ebédből, visszaadta a tányérját, és egy sóhajtás kíséretében körülnézett a fedélzeten. Szükségét érezte, hogy egy kicsit mással is foglalkozzon, ne folyton csak a maga bajával. Abból elege volt.

A bal oldalán, az ablak mellett egy néger fickó aludt, fülhallgatóval a fülében. A béke és a nyugalom csak úgy áradt belőle, ahogy az a penetráns, semmihez sem fogható szag is, amit Hirsch idáig egyedül azért nem vett észre, mert a gombákkal volt elfoglalva.

De szerencsére gyorsan túltette magát rajta. Még legalább tizenkét órát kellett vele együtt utaznia, úgyhogy bele kell törödni. Meg egyébként is, nézzük a jó oldalát...

David Hirsch racionális embernek tartotta magát. Hitte, hogy kiváló érzéke van, hogy felismerje a jót és a rosszat, de kiváltképp a pontosvessző hiányát a sor végén. Ha valamire kínosan ügyelt, az az írásjelek megfelelő használata volt, de csak mert többre tartotta magát a debuggernél.

A középső oszlopban szintén kettesével voltak a székek, csak úgy, mint a másik szélén. Nem maradtak üres helyek, a repülőgép dugig volt. Hirsch visszaemlékezett, hogy ezért kényszerült éppen a hetvenegyedik ülésen utazni, a néger fickó mellett.

Legelöl, a középső oszlopban egy rövid, fekete hajú, öltönyös férfi ült. Hirsch éppen csak rálátott, és nem tudott kivenni belőle többet, mint az ingujja alatt dagadó izmokat. A zakóját levette, bizonyára melege volt. Mikor kinyúlt, hogy elvegyen a tálcáról egy italos poharat, feltűnt a csuklóján egy tetoválás.

Hirsch izgatottan mustrálta tovább utastársait. Tulajdonképpen keresett valakit. Már most tudta, hogy az egyikőjük sorsa szorosan összefonódik majd az övével. Nem is a sorsa, inkább a végzete. És csak most vált nyilvánvalóvá az ő számára is mindennek a jelentősége.

A középső oszlopban, egy sorral előrébb egy fiatal pár utazott. Hirsch nem tudta megállapítani, hogy még házasság előtt vagy már után. Nem értett az ilyen apróságokhoz, hogy amíg nincs jegygyűrű valakinek az ujján, addig nagy valószínűséggel nem is házas. Akadnak ugyan kivételek, de a többség tényleg ragaszkodik a hagyományokhoz.

A nő ült bal oldalon. Ásványvizet iszogatót egy palackból. Épp vissza akarta rá csavarni a kupakját, mikor a vécé felől visszaérkező egyik férfinemű utas a váratlan turbulencia következtében rázuhant, és rálöttyintette a blúzára a vizet. Nem győzött szabadkozni, és elnézést kérni. A nő megbocsátott volna neki, de a párja annál inkább sértésnek vette a dolgot.

Aztán megjelent egy másik alak, és túlszárnyalta az előző ügyetlenkedést. Neki sikerült turbulencia nélkül is megbotlania, no nem túlzottan, de éppen annyira, hogy két deci tejet sikeresen ügyetlen társára borított. A kezében egy literes tejesdobozt szorongatott, lecsavart kupakkal.

– Ó, elnézést, nem volt szándékos! – mentegetőzött most már ő is, s közben a nem-házasságú fickó elégedetten vette tudomásul, hogy a sértést a sors kellőképpen megtorolta.

– Rohadjál meg, Paul! – mérgelődött a tejjel leöntött úriember.

– Gyere, ülj vissza a helyedre, segíték letörölni!

– Olyan lett a nadrágom...

Leültek a pár mögötti két egymás melletti ülésbe, s míg egyikük serényen nekiállt egy zsebkenődővel letakarítani magát, addig Paul egy ujjal sem érhetett hozzá, minden segítő szándéka ellenére.

– Azt hiszed, nem volt átlátszó? – kérdezte az, amelyik nem Paul.

– Mi, a tej? – emelte föl csodálkozva a dobozt az, akit Paulnak hívtak. – Szerintem egyáltalán nem átlátszó... Főleg, ha dobozban van. Így még a tej sem látszik... Leszámítva persze a nadrágodat. Mit ne mondjak, elég kínos! Mintha bepisiltél volna...

A másik lesújtó pillantást vetett rá. – Gyerekes vagy.

– Nem én zuhantam rá szándékosan az előttem ülő hölgyre...

– Véletlen volt!

– Ezt ő talán el is hiszi...

A mögöttük ülő idős házaspár ideges pillantásokat vetett rájuk. Olvasni próbáltak éppen, de minden ebbéli ambíciójukat lehetetlenné tette a turbulencia, és a túlzott kíváncsiság utastársaik iránt.

A túloldalt egy kamasz fiú ücsörgött a folyosó felőli oldalon, és egy tableten játszott. Az ő füléből valami fehér giliszta lógott ki, és csatlakozott az elektronikus eszközhöz, így Hirsch biztosra vette, hogy nem hallott semmit az előbbi jelenetből. De még ha hallott volna is, nem érdekelt volna. Jobban izgatta a játék.

Talán még akkor is jobban izgatta volna, ha a szomszédos ülésen egy vele egyidős kamaszlány ült volna, mélyen kivágott pólóban. Szerencsére persze a természet nem ennyire pazarló. A fiúnál egy tizenöt évvel idősebb üzletasszony ült az ablak mellett, és a tengeribetegségével küszködve kifelé bámult az ablakon. Nyilván neki is kár lett volna magyarázni, hogy több ezer kilométerrel van az óceán felett, a tengeribetegség az tengeribetegség.

Aztán Hirsch megszólította Pault.

– Elnézést, hajlandó lenne megtenni nekem egy szívességet? – kérdezte óvatosan.

Paul odafordult hozzá. – Az attól függ. Legközelebb nekem adja a gombáit?

– Mi?

– Mi?

– Mit akar ezzel?

– Semmit. A gombáit a legkevésbé.

– Hogy jön ide a gomba?

– Ahogy a maga szívessége. Meglepetésszerűen. Szóval ki vele, miben lehetek a segítségére?

Hirsch pár pillanatig furcsállva méregette Pault, aztán végül kibökte: – Csak figyeljen!

Azzal David Hirsch felállt, és elindult a folyosón.

– De mire? – szólt utána Paul.

Hirsch azonban nem fordult vissza. Elment a rövid, fekete hajú, tetovált csuklójú, izmos férfi mellett, és eltűnt a függöny mögött.

– Remélem, nem akarja eltéríteni a gépet, vagy valami ilyesmi...

Hirtelen a fél utazóközönség kíváncsi tekintetével találta szembe magát.

– Csak vicceltem! – próbálta őket megnyugtatni. – Jean, mondd nekik, hogy csak vicceltem!

A társa felsóhajtott. – Akkor azt is be kéne ismernem, hogy most is csak viccelsz...

– Jaj, hogy egyem azt a szarkasztikus pófádat...

– Komolyan mondom, Paul! Te képtelen vagy bármit tenni vagy mondani anélkül, hogy azt legalább egy kis részben viccnek szánnád...

– De jól csinálom, nem?

– Szánalmas vagy.

– Na nem, ismerd be, hogy élvezed a vicceimet!

– Majd ha ez a gép lezuhan.

Ismét mindenki a páros felé tekintett, s ezúttal tényleg mindenki. Mert ebből az utolsó mondatból csak annyit értettek ki, de azt kristálytisztán, hogy *ez a gép lezuhan*.

A légi utaskísérők megkérték Jeant és Pault, hogy rámolják ki poggyászaikat, csak a biztonság kedvéért. Ők eleget tettek a finoman fogalmazott felszólításnak, majd egy szóbeli megrovás kíséretében visszaülhettek a helyükre.

– Ha így folytatod, a végén még elítélnék pánikkeltésért – jegyezte meg Paul.

- A fenébe is, akkor egy cellában kell csücsülnöm veled! – felelte Jean.
- Mondd, miért kell mindig überelned?
- Mondd, miért kell mindig leöntened tejjel?
- Csak véletlen volt!
- Hagyják már abba! – fordult hátra az előttük ülő hölgy.
- Kér tejet? – kínálta meg Paul.
- Nem, köszönöm!
- Pedig finom! – és jól meghúzta a tejesdobozt. Az utolsó csöpp is elfogyott.
- Maguk testvérek? Mert nem hasonlítanak egymásra...
- Nem vagyunk tesók, miért? – kérdezte Paul, s közben kilapítgatta a dobozt, hogy eltehesse a táskájába.
- Miért hozott fel tejet a fedélzetre?
- Jó kérdés, mi? Valójában Jean ötlete volt...
- Az én tejem! – szögezte le a társa. – Csak ez a személtáda elvette.
- Hé, szomjas voltam!
- Megittad az egészet!
- Szomjas voltam...
- Egyáltalán szabad felhozni? – faggatózott tovább a nő.
- Jeannel barátok vagyunk – tért vissza Paul az előbbi kérdésre.
- A pszichiátère vagyok – helyesbített Jean.
- Csak viccel.
- Nem úgy néz ki... – állapította meg a nő.
- Jean sosem úgy néz ki. Ó mindig komoly. Akkor is, ha viccel.
- Magát viszont képtelenség komolyan venni.
- És ha azt mondom, le fog zuhanni a gép?
- Az emberek ezúttal nem fordultak oda.
- Látja? – kérdezte a nő.
- Basszus, lehet, hogy igaza van... – húzta a száját Paul. – De tudja mit, elárulok önnek egy titkot. Csak magának. Ezt senki más nem tudhatja meg...
- Paul, ne kezd... légy szíves... – könyörgött Jean.
- Van nálam egy bomba.
- És lássanak csodát, az utastér minden figyelmét ismét Paul birtokolta! Pedig igyekezett halkán mondani...
- Hol van a gombás krapek?! – kapott észbe Paul, mielőtt a légi utaskísérő ismét odaért volna.

Minden eddiginél alaposabb átkutatás következett. Sőt hátrakísérték Pault a csomagtérbe, hogy mutassa meg az utazótáskáját és a bőröndjeit is, hogy azt is leellenőrizhessék. Tizenöt perc ment el ezzel, aztán a gép biztonsági embere felhívta a figyelmet egy hiányzó csomagra. Paul táskái mellett egy szabályos, téglatest alakú lyuk tátongott, ahol azelőtt egy ötvenszer harmincszor tízes táska lehetett.

- Hol van a hiányzó táska? – kérdezte a hivatalos kidobófiú. Paul remélte, hogy azért nem fogja komolyan kidobni, mert ahhoz igen magasan repülnek.
- Nem volt több táskám, ez minden! – értetlenkedett Humor Herold.
- Ne játssza meg magát, mert kiköttetem a gép szárnyához! Hol a táska?
- Milyen táska? A fenébe is, tényleg nem tudom!
- Addig maradunk itt, amíg nem válaszol a kérdésre!
- Akkor mégiscsak retúrjegyet vettem...
- Hogy mondja?
- Mivel én nem tudok válaszolni a maga kérdésére, levontam a logikus következtetést, hogy még két kört biztosan megyünk ezzel a géppel...

Az utastérben eközben újabb pánik tört ki. A nő, akivel Paul és Jean beszélgettek, kiment a mosdóba, s nem sokkal azután, hogy eltűnt a függöny mögött, hangosan felsikoltott. A mellékhelyiségben ugyanis megtalálta David Hirsch hulláját.

– Mi a fészkes fene folyik itt? – jelent meg a másodpilóta, hogy helyettesítse a csomagtérben izmozó csendőrt.

A következő másodpercben már mindenki tudta a fedélzeten, hogy gyilkosság történt. Leszámítva persze azokat, akik a csomagtérben voltak. És mindenki a két vicceskedőt vádolta a dologgal. Érthető okokból kifolyólag.

– Nem én voltam – állapította meg Jean, mikor mindenki rettegve, egyszersmind kíváncsian bámult rá.

– Ő is kiment a mosdóba nemrég! – bizonygatták.

– Igen, de akkor még nem volt ott a hulla! – emlékeztette őket Jean, habár tudta, hogy legalább annyira nem emlékezhetnek erre, mint amennyire az sem bizonyíték, hogy ő is járt a mosdóban korábban.

– Ki ment még ki az elmúlt fél órában? – játszott nyomozósdit a másodpilóta.

– A fickó, aki a hetvenegyed üléseken ült.

– Ő az áldozat, maga idióta!

– Ja, tényleg... – Jean kifújta a levegőt, és megtörölte a homlokát.

– Azt mondta, maga pszichiáter – szólalt meg a leöntött nő barátja. – Ha nem maga volt, talán ki tudja deríteni, ki tette.

Jean homlokán egyre nagyobb izzadságcseppek jelentek meg. Fogalma sem volt arról, hogyan magyarázza meg, hogy valójában nem is pszichiáter, csak a társát próbálta meg idiótának beállítani a korábbi beszélgetés során.

– Ami azt illeti, ilyesmire nem képeztek ki... – mondta. – Mi csak kapunk egy beteget, és...

– Akkor vegyen sorra mindenkit! – unszolta a fickó. – Az istenért, egy gyilkos van a gépen! Maga az egyetlen, aki képes felismerni!

– Ha egy véres kés van a kezében, akkor még talán sikerülhet is... – kelleetlenkedett Jean.

– A gyilkos nem kést használt – figyelmeztette a másodpilóta. – Az áldozatot megfojtották.

A hármas székben, vagyis a középső oszlop első sorának jobb oldalán egy újságíró foglalt helyet. Nem volt szakmájának csillaga, de még por sem az út széléről, mégis legutóbbi cikkének köszönhetően nagy ismeretségnek örvendett. Ő volt John Bell, a BBC újságírója.

Miközben mindenki a gyilkosság felderítésével volt elfoglalva, ő azt tapasztalta, hogy a balján ülő, tetovált csuklójú férfi a laptopján dolgozik. Láthatóan teljes mértékben hidegen hagyta az eset.

– Elnézést, magát kicsit sem érdekli, hogy egy gyilkos van a fedélzeten? – szólította meg, csak hogy eloszlathassa a gyanút, hogy talán éppen a gyilkos ül mellette.

– Kopjon le! – felelte a fickó, és továbbkoptatta a billentyűzetet. A képernyőn eltűnt az eddigi grafikus felület, s színes betűk jelentek meg szénfekete háttéren. – Megvan a kód. És most?

John Bell rájött, hogy a férfi egy headseten keresztül beszél valakivel, csak eddig nem láthatta az apró készüléket, mert a bal fülére volt erősítve.

Megint gépelni kezdett, aztán újra megjelent egy grafikus felület, de teljesen más, mint az előző. Egy piros színű, kilenc oldalú kristály pörgött középen, lassított felvételben, amelynek oldalai különböző virtuális kapuknak feleltek meg. Ő azonban ahelyett, hogy rákattintott volna valamelyikre, beírt egy parancsot egy hirtelen felugró parancssorba, s amint entert ütött, a gép kiválasztotta a kristály megfelelő oldalát. És belépett.

Ismét színes betűk, fekete háttéren. Most maguktól pörögtek lefelé, mint minden alkalommal, mikor valaki elindít egy komolyabb szoftvert. Végül megállt, és a kurzor egy helyben villogott.

– Bent vagyok. És most?

A headseten keresztül megkapta a szükséges utasításokat. Ismét gépelni kezdett, majd entert ütött, és egy videofelvétel jelent meg a képernyő közepén. Valamiféle börtöncella volt, benne egy

rabbal.

– Megtaláltam.

Újabb utasítások a headseten keresztül. Aztán fogott egy olyan fülhallgatót, amelyet néhány sorral hátrébb a kamasz fiú is használt, és bedugta a laptopba meg a fülébe.

– Hall engem, Francis?

A rab kinézett a képből. Mondott valamit, de azt John Bell nem hallhatta, hiszen a hangok a fülhallgatón keresztül egyenesen a tetovált fickó fülébe jutottak.

– Remek! Most nagyon figyeljen! Ki fogom szabadítani magát!

Paul erősen törte a fejét, hogy hogy beszélhetne a biztonsági szolgálat díszmadarának lelkére. Arra már rájött, hogy nem poénkodhatja el a dolgot, a fickó akkor sem engedi vissza. Márpedig neki vissza kellett mennie, mert a gombás fazonnal valami nem volt rendben. És ezt egyedül ő tudta. Meg a többi kétszáz utas, de ő ezt egyelőre nem tudta.

– Várjunk csak! A csomagokat az üléseknek megfelelő sorrendben helyezik itt el? – kérdezte.

– Aligha – mondta a biztonsági díszmadár. – Kinek lenne ideje mindet sorba rendezni?

– Akkor talán csak véletlen. De az ürge, aki mellettem ült, egészen biztosan tudja, mit rejt az eltűnt táska.

– Miért?

– Mert ő is eltűnt.

– Ott maradt az utastérben.

– Nem Jean, maga fajankó! A fickó a hetvenegyed ülésen! A gombás faszi!

– Sajnálom, de nem tudom követni!

– Eltűnt, mielőtt idejöttünk volna! És most hiányzik egy táska is. Szerintem köze van hozzá!

– Nem tűnt el senki.

– Fogadok a maga állásába, hogy még most sincs a helyén.

– Ez valami trükk, hogy kicsaljon innen?

– Igen, mert nyilvánvalóan az a feltett szándékom, hogy felrobbantom a gépet!

A díszörség nem értette a szarkazmust.

Paul felsóhajtott. – Így csak leszálláskor fogja megtudni, hogy elvesztette az állását...

– Ne kerteljen itt nekem, bökje már ki, hol van a bomba?!

Paul szemében remény csillant. – A hetvenegyed ülés alatt.

Paulék épp akkor értek vissza az utastérbe, amikor Jean felfedezte, hogy mind a kétszáz utas ott nyüzsög az ülése körül, kivéve John Bellt, a BBC újságíróját, meg a mellette ülő fickót, no meg per-se az áldozatot a mosdóban.

– Szerintem ők tudnak valamit – mutatott előre, mire mindenki odatódult az első székekhez.

– Mi folyik itt? – háborodott fel a biztonsági őr.

– Kedves utasaink! – szólalt meg a hangosbemondóban a légi utaskísérő hölgy lágy, végtelen türelemről árulkodó hangja. – Legyenek szívesek visszafáradni a helyükre, és becsatolni magukat! Az út következő szakaszában igen heves légörvényekkel nézünk szembe.

Mindenki engedelmeskedett, kivéve a másodpilótát, a biztonsági madarat és Pault. Ők most az első sor középső két széke körül alkottak élő barikádot. A másodpilóta feltett szándéka volt kivallatni a tetovált fickót és John Bellt.

– Ne zavarják! – mondta az újságíró. – Egy mentőakción dolgozik.

– Miféle mentőakción? – csodálkozott a másodpilóta.

– Valami Francis nevű tagot igyekszik kijuttatni a cellájából.

– Ki az a Francis?

– Milyen cellából? – érdeklődött a madár.

– Miért igyekszik? – toldotta meg Paul. Mindenki lesújtó pillantást vetett volna rá, de mivel nem értették a helyzetet, ez elég gyengére sikerült.

- Köze van a halotthoz? – kérdezte a másodpilóta.
- Milyen halotthoz? – kérdezte Paul és a biztonsági egyszerre.
- David Hirsch. Számítástechnikai szakértő. Megfojtották a mosdóban.
- A hetvenegyes szék? – kötötte össze az összefüggő dolgokat Paul.
- Igen.

– Hiányzik a táskája.

Most a kis társaság összes tagjának felkeltette a figyelmét. Még a tetovált férfinak is, persze csak egy futó pillanatra. Egy arcizma megrezdülésének erejéig.

– És pont akkora volt, mint ez a laptop. Kicsit kőkorszaki, nem? Mondja, nem nehéz? Bizonyára olyan, mintha súlykorongokat tartana az ölében...

A férfi végre felnézett.

– Ön hozta a bombát a fedélzetre, igaz? – szegezte neki a kérdést Paul, csak hogy kiüsse a nyeregéből.

– Itt valami félreértés lesz... Nem tudok semmiféle bombáról.

– Az utazás ideje alatt – vette át a szót a biztonsági őr – járt ön a csomagteremben?

A férfi habozott. Na nem mint a veszett kutya, hanem mint aki nem tudja, mit feleljen.

– Egyszerű kérdés: járt ott, vagy sem?

A férfi visszafordította a figyelmét a laptop felé.

– Ezt igennek veszem. Hogyan jutott be?

Nem kapott választ.

– Honnan szerzett kulcsot hozzá?

A férfi megfordította a laptopot, hogy a többiek is jól lássák. – Tudják, ki ez?

– Francis – felelte Paul.

– Igen.

– De gőzöm sincs, ki az a Francis. A nagybátyja? Sógora? Vagy egy gépeltérítő haverja, akit a rendőrségnek már sikerült lekapcsolnia...

A férfi vetett rá egy lesajnáló pillantást. – Nincs szó semmiféle gépeltérítésről. Én csupán ezt a fickót akarom kiszabadítani. Szívesen veszem, ha segítenek!

– Már megbocsásson, de nem hunyhatunk szemet egy gyilkosság felett! – háborodott fel a másodpilóta.

– Dehogynem! Egyáltalán, honnan veszik, hogy gyilkosság történt? Lehet, hogy magától halt meg...

– Hé, a komolytalankodás az én szerepem! – kérte ki magának Paul.

– Egyértelműen megfojtották – emlékeztette a másodpilóta.

– Miből állapította meg? – szólalt meg hirtelen a díszbiztonsági madár. – Vethetnék rá egy pillantást?

– Én a helyében nem tenném! – figyelmeztette a tetovált férfi.

A kis társaság kérdően bámult rá.

– Csak mondom – vont vállat a fickó, és egyre inkább azonosult a könnyed életszemlélettel, amit Paultól látott. Szembe kellett vele néznie, hogy terve a következő fázisba ért. – A kilincset olyan géllal vontam be, amely szarint tartalmaz. Ez egy idegméreg, ami bőrön keresztül is képes felszívódni. Ha csak hozzáér...

A másodpilóta remegve pillantott a kezére.

– Ne aggódjon, van nálam egy adag ellenszer! De csak akkor kaphatja meg, ha hagyja, hogy tegyem a dolgom – gondolom, megérti, hogy szükségem volt biztosítékra!

– Ki ért még a kilincshez? – kérdezte a biztonsági pingvin.

– Hol az ellenszer? – idegeskedett a másodpilóta.

– Hé! Uram, ez nagyon fontos: ki ért még a kilincshez?

– Csak... csak én és Lea, az utaskísérő. Meg a hölgy, aki rátalált. Te jó isten, most mind meg fogunk halni?!

– Uram, nyugodjon meg...

– Úgy van, jobban tenné, ha megnyugodna! – szólalt a mindenki szemében pillanatok alatt terroristává avanszálódott férfi, ölében a lappal. – Mint az előbb mondtam, nem hal meg mindenki. Van nálam egy adag ellenszer. Szóval nyugodtan dőljenek hátra, és húzzanak sorsot, hogy melyikük kapja majd meg a szérumot végül!

A másodpilótának e szavak hallatán olyannyira felforrt az agyvize, hogy abban az egész legénységre elegendő spagettit meg lehetett volna főzni. És ezt még csak nem is a szarin biokémiai hatása fejtette ki...

A szerencsétlen megmérgezett férfi most egyszeriben nekiugrott a gyilkosnak, kirángatta az üléséből, s közben a laptop a földre zuhant. Paul meglátta a képernyőn a nyitott cellaajtót és az üres zárkát. Ezek szerint Francist időközben sikerült kiszabadítani.

De mégis ki az a Francis?

Francis egy nehezen kiismerhető személy volt, aki nagyon mély érzelmekkel rendelkezett. Még a legközelebbi szerettei sem ismerték igazán az ő világát, mivel rendkívül változatos és kreatív volt. Tele romantikával, zenével, és a természet gyönyörével. Emellett *Francis* a technika megszállottja volt, és életének jelentős részét ilyesfajta eszközök felfedezésére szentelte, lehetett az analóg vagy digitális, mechanikus vagy elektromos.

Ami azonban ennél is fontosabb, hogy író volt. Regényeket és novellákat írt, melyek a képzelet szülte világokba, alternatív univerzumokba, s a távoli jövő kiismerhetetlen rengetegébe vezették az olvasókat. Olyan valóságokat volt képes teremteni egyetlen tollvonással – vagy a billentyűzet kopatásával –, amelyekben ő volt a mindenható. Az alkotó.

Am ezúttal nem a maga alkotta világok egyikében kellett boldogulnia, hanem a véres valóságban. Ahol elfogták, bebörtönözték, majd valaki a színpalak mögött kapcsolgatva a kapcsolókat, kinyitotta neki a cellája ajtaját. És fogalma sem volt arról, ki ez az ismeretlen jót akaró.

Mint mindenki, aki bajba kerül, őneki is az első dolga az volt, hogy felkeresi legközelebbi ismerőseit, kollégáit a szakmában, akik segíthetnek neki megérteni a helyzetet. Tulajdonképpen kettő volt belőlük, az egyik egy sah, a másik egy ezredes, s érmefeldobással döntötte el, hogy előbb az utóbbit látogatja meg.

Bekopogott a háza ajtaján, és amíg várta, hogy beljebb engedjék, egy nő figyelte az utcasarok felől. Eszméletlenül rondán nézett ki, de nem szégyellte, mert nagyok voltak a mellei, napfényben is világított a sminkje, és remekül megállta a helyét az ágyban. Egy szó, mint száz, egy ribanc volt, az utca sarkán.

De nem azért figyelte Francist, mert kuncsaftot látott benne. Távolról sem. Még távolabbról pedig... Na onnan talán.

Mindenesetre nem árt tudni, hogy másodállásban megbízott kém volt – vagy lehet, hogy ez volt a főállása? –, és azt a parancsot kapta, hogy kövesse Francist.

Az ajtó kinyílt.

– Hé, ezt figyeld! – ült le Paul Jean mellé, kezében a lappal. A képernyőn jól látszott, ahogy Francis belép az ezredes házába. – Az ürge kiszabadított valakit egy cellából. Ezen a laptopon keresztül...

– Hát, ez érdekes... – fordult oda Jean, egykedvűséget színelve.

– De ezt figyeld! Egy egész kémhálózata lehet odakint, mert követik minden egyes mozdulatát!

– Veszélyes fickónak tűnik...

– Francis?

– Nem, a gyilkos! Tényleg, kiderült már, hogy hívják?

– Jap. Jó hosszú neve van. Úgy hívják: Szarinnal-mérgeztem-meg-a-Paul-előtt-ülő-dögös-csajthogy-legyen-biztosítékom-a-tervemet-szabotálni-próbálók-ellen.

– Hú... És vajon szólíthatom csak Ellennek? Ez az utolsó neve, igaz?

– Ennyi erővel lehetne Alan is, sokkal szebb név! Kár hogy, ez kicsit sem menti meg az előttem ülő dögös csajt!

A hölgy végre hátrafordult. Még mindig erőtlen volt a sokktól, amit a holttest látványa kiváltott belőle. De azért felfogta, hogy mögötte tényleg azt rebesgetik, hogy veszélyben van az élete.

– Miről beszélnek? – kérdezte tágra nyílt szemmel.

– Hogy maga hihetetlenül dögös – felelte Paul egyértelműen.

A nőnek átsuhant az arcán egy erőtlen, szánakozó mosoly, aztán sűrgetőleg a lényegre terelte a témát. – Nem érdekel a maga ostoba udvarlása! Arra vagyok kíváncsi, mivel mérgezték meg?!

– Jó, jó, nem kell mindjárt leharapni a fejemet!... Elvégre a sáskák is csak azután szokták, hogy...

– Ami azt illeti, előtte – jegyezte meg Jean. – De nem akarok közbeszólni, folytassátok csak!

– Elnézést, fiatalember! – hajolt előre az idős hölgy a mögöttük lévő ülésről. – Tényleg megmérgezték szarinnal?

– Hölgyem, üljön vissza, kérem! – vált egyre idegesebbé Paul. – Maga se nem ül előttem, se nem dögös! Csüccs!

A fiatalabbik hölgy ugyanakkor halkán felsikoltott. – Úristen! Szarinnal?!

– De ne aggódjon! – fogta meg a kezét vigasztalóan Paul. – Van ellenszer!

Jean eközben elvette a laptopot Paul öléből. – Próbáltál már kommunikálni vele?

– Fogalmam sincs, hogy kell – vetette oda neki a barátja, miközben óvatosan egyre közelebb hajolt a nőhöz, és egyre inkább magához vonta annak kezét. A mellette ülő párja észre se vette, hogy éppen fel akarják szarvazni; minden figyelmét lekötötte az elől zajló verekedés.

Jean – ha kérdezik, minden manipulatív szándékot tagadva – belerúgott a maga előtt lévő ülésbe.

– Mindjárt hazaér – mondta az ezredes felesége.

– Az jó volna! – foglalt helyet a kanapén Francis. – Jack az egyetlen reményem...

– Főzzek egy kávét addig?

– Igen, megköszönném!

Közben kinyílt az ajtó, és betoppant a házigazda. Az ezredes. Vagy ahogy a barátai szólították, Jack.

A felesége elmondta neki az előszobában, hogy Francis a nappaliban van, és rá vár. Úgyhogy azonnal beljebb is fáradt.

– Szervusz, Jack! – köszöntötte a barátja. – Mi hír a fronton?

– Nincs is front...

– Nem úgy értettem, képletesen!

– Vagy úgy...

– Ezek szerint nincs túl jó kedved.

– Mit szeretnél?

– Mit tudsz a...

– A kiszabadításodról?

– Te tetted?

– Nem éppen. De tudom, ki volt. Ismerős ez a tetoválás? – Jack lerajzolta egy papírra ugyanazt a mintát, ami Francis kiszabadítójának csuklóján is volt.

– Sosem láttam még.

– És azt tudod, kik raboltak el?

– Valamilyen testvériség tagjai voltak. Szabályosan lerohantak. Betörték a házamba, és... és egyszerűen lelőttek.

– Nem mondták, mit akarnak?

– Semmit nem kérdeztek. Nem volt vallatás, semmi. Egy cellában tértem magamhoz, a sebemet ellátták. Ennyi volt minden, amire emlékszem.

– Hát, ez érdekes...

A gyilkost leterítették, a felszerelését átkutatták, de az ellenszérumnak nyoma sem volt. A másodpilótán közben erőt vett a pszichoszomatikus fájdalom; beképzelte magának a szarinmérgezés tüneteit – holott azt se tudta, mik azok. Émelygett, sárgán látott, és arról panaszkodott, hogy feláll a péniszze.

– Hol van az ellenszer? – ordította le a gyilkos fejét a díszbiztonság.

– Ha hagyják, hogy tegyem a dolgom, megkapják! – kötötte az ebet a karóhoz a fickó.

– Terroristával nem tárgyalunk!

– Nem vagyok terrorista, az istenért! Mondja, maga mindenkit terroristának bélyegez, aki megszarolja?

Kegyetlenül behúztak neki a pofájába, de elengedték.

Ő fölállt, aztán végigsétált a sorok között, hogy megtalálja, ki lopta el a laptopját. Hamar felfedezte Jeant, ölében a digitális játékszerrel. Nem kérte el tőle, egyszerűen csak kikapta a kezéből.

Aztán a gép belerepült egy légörvénybe, a fedélzet megremegett, és a névtelen férfi – akit Paul csak Alannek hívott – megtántorodott. Elejtette a laptopot, és ő maga a kamasz fiú ölébe ült. A mozdulat olyan romantikusan légies volt, hogy Paul meg is tapsolta érte, és egyre csak azt fújta, hogy: – Visz-sza! Visz-sza! Visz-sza!

A megmérgezett nő partnere ugyanakkor magához vette a laptopot, és hozzá-nem-értően nézegetni kezdte.

A fiú, akinek Alan az ölébe esett, most végre kénytelen volt felnézni. Halvány fogalma sem volt arról, hogy többről lenne itt esetleg szó, mint egy véletlen botlásról. Ennek ellenére mélységesen fel volt háborodva az intim szférája megsértéséért, de még jobban azért, mert most már esélye sem volt kivinni a kilences szintet. A tablet kiesett a kezéből, és csak a fülhallgatója zsinórja tartotta meg.

De Alan talpra ugrott, és ő nem szólt semmit. Tekintete ismét a képernyőre tapadt.

Alan visszavette a laptopot, és magával vitte a helyére. Senki nem akadályozta meg. Gond nélkül leült tehát az ülésbe, ölébe fektette a laptopot, és felvette a fonalat ott, ahol Jeannál félbemaradt.

Az ezredes elkezdett fel-alá sétálni a nappaliban.

– És most? – kérdezte. – Mi a terved?

– Először is, kíváncsi vagyok, ki volt az, aki kiszabadított – mondta Francis.

– Én voltam – válaszolta Jack.

– Ezt nem értem, az előbb még azt mondtad, nem te voltál...

– Valóban? Úgy tűnik, félrebeszélek. Csak arról lehetett szó, hogy *nem közvetlenül* én tettem. Egy bizonyos Richard Hates nevű embert bíztam meg, hogy szabadítson ki. Nem hinném, hogy ismered.

– Pedig valahonnét ismerős. Ki ő?

– A GlassEx Rt. munkatársa. Arról hallottál már, nem?

– Írtál róla.

– Valóban. Ez a vállalat szállítja az üveget Mariónak, az üveggalickás pasasnak.

– De ők is gyártanak üveggalickákat, nem?

– De, persze, mindent gyártanak, ami üveg. Meglehetősen jó vállalkozás. Vagyis az volt, amíg Snipes nemrég fel nem jelentette őket. Az adóhatóság most teljesen szétszedte a céget. Valószínűleg nem fogják túlélni.

– És mi köze ennek mindehhez?

– Ha a GlassEx-et felszámolják, Mariónak új beszállítót kell találnia. És jól tudjuk, hogy sehonnan sem kaphat ugyanolyan jó minőségű üveget, mint a GlassExtől. Vagyis kénytelen lesz felhagyni a kalickák gyártásával, ez pedig azt jelenti, hogy...

– Hogy meg fog halni.

– Pontosan.

– Vagyis Sipes sikerrel járt.

– Az nem olyan biztos. Mariónak van egy tartalék terve.

– Mi lenne az?

A háziasszony közben behozta mindkettőjüknek az ígért kávét. Jack leült, és óvatosan szürcsölgetni kezdte a csészéből az italt.

– Tudod, hol van most Snipes? – kezdett bele a magyarázatba, megint néhány lépéssel távolabbról.

– Fogalmam sincs – felelte Francis. – Mario csapdába csalta, nem?

– Így van. És okkal. Snipes ugyanis a kulcs Mario túléléséhez. A dolog lényege tulajdonképpen egy virtuális valóság. Képzeld el, hogy a teljes tudodat feltöltheted egy számítógépes szerverre, majd onnan vissza egy emberi testbe! Mario öregszik, és új testre van szüksége, hogy tovább élhessen. Kiválasztja tehát a számára legideálisabbat, majd a szerver segítségével áttölti a tudatát. És máris nyert negyven évet.

– És... negyven év alatt bőven van ideje felkészíteni a következő gazdatestet. Jól gondolom?

– Pontosan. Az egyetlen bökkenő a szerver és az áttöltőprogram működőképessége.

– Létezik egyáltalán ilyen?

Jack bólintott. – Már csak le kell tesztelni.

– De hogyan? Úgy értem, kell egy tesztalany, aki...

– Pontosan. És itt jön a képbe Emma, Snipes barátnője. Amíg Snipes arra kell, hogy később Mario gazdateste lehessen, Emma éppen ideális a rendszer tesztelésére. Mikor Snipest csapdába csalták, a tervnek ez a része is működésbe lépett. Emma tudatát feltöltötték a szerverre.

– Hogyan?

– Úgy, hogy Emmát megölték. Egy temetkezési vállalkozó, akinek ugyanolyan tetoválás volt a csuklóján, mint Richard Hates-nek, és akit egyúttal Mariónak is hívtak, a halál beállta utáni percekben azonnal elvégezte az átvitelhez szükséges beavatkozást. Ha úgy vesszük, szívességet tett Snipesnek, és megmentette a nőjét, mert Emma tudata sikeresen feltöltődött a szerverre.

– Vagyis Hates lenne Mario?

– Dehogy! Ellenben neki dolgozik, ebben biztos vagyok.

Elfogyott a kávé. Francis letette az üres csészéjét az asztalra, és hátradőlt a kanapén. – Szóval azt mondod, hogy mindaz, amit leírtál, körülvesz minket? Belecsöppentünk egy gonosz varázsló meszterkedéseibe?

– Valahogy úgy. És most meg kell találnunk Snipest.

A repülőgépen mindenki követte Richard Hates – más néven Alan – utasításait. Amik tulajdonképpen kimerültek abban, hogy hagyják csinálni a dolgát a laptopon. A kezében volt az adu ász, a szarin ellenszere, amit senki nem tudott elvenni tőle. A fertőzötteken kívül azonban senki más nem esett pánikba – leszámítva nyilvánvalóan azokat, akik felelősséget éreztek a fertőzöttekért. És leszámítva nyilvánvalóan azokat a helyzeteket is, amikor túl közel kerültek a fertőzöttekhez.

Paul sem esett pánikba, de ő a szegény megboldogult David Hirsch-ért érzett felelősséget, meg a fertőzött utastársait sajnálta egy kissé. Köztük is a leginkább azt a hölgyet, aki az előtte lévő ülésben ült.

– Itt valami nem stimmel – súgta oda neki a barátja, Jean. – Francist valamiféle testvériség tagjai rabolták el. És Alannek is van valami furcsa tetoválás a csuklóján.

– Ha nem hinném azt, hogy nem, akkor nem kételkednék abban, hogy nem azt akarod ezzel értésre adni, hogy Alan nem tagja a testvériségnek – válaszolta Paul.

– De mivel mégis azt hiszed, hogy nem, ezért kételkedsz abban, hogy nem azt akarom ezzel az értésre adni, hogy Alan nem tagja a testvériségnek. Mi van??

– Mibe került volna megfogalmaznod, hogy Alan a testvériség tagja? Tényleg, milyen testvériségről is van szó?

– Akik Francist elrabolták. Ezt sikerült kiderítenem, amíg nálam volt a laptop. Egy testvériség lelőtte, és elrabolta, majd...

– Majd kiszabadította. Ugyanazok.

– Egy közlök.

– Vagyis azt várják tőle, hogy valamivel árulja el magát. Például hogy hova megy azután, hogy sikerült kiszabadulnia. Típelek: elment gyógyfürdőbe... Vagy neeem! Biztos csak hazament, végignyúlt a kanapén, és rendelt egy pizzát!

– Meglátogatta egy író kollégáját, Jacket.

– És mit mondott neki?

– Amit már az előbb is mondtam: valaki elrabolta, valaki más meg kiszabadította. Ennyi.

– Ha Francis nem tud semmit, akkor marad Jack.

– Én voltam Jack.

– Várj, ne zavarj össze! Te Jean vagy...

– De Jacken keresztül kommunikáltam Francisszal.

– Vagyis az a Jack, akivel Francis találkozott, nem az igazi Jack. Egy ál-Jack. Jól értem?

– Ha egyáltalán létezett valaha is az igazi Jack.

– Oké. Mi folyik itt?

– Hát azt én is szeretném tudni...

Paul fölállt a helyéről, és előresétált Alanhez, akit igazából Richard Hates-nek hívtak. Ő szabadította ki Francist, de ezt már mondtam.

Alan éppen lecsukta a laptopot, és szintén felállt a helyéről. Paullal egymásba botlottak.

– Engedjen! – mondta Alan.

Paul azonban váratlanul ágyékon találta a lábával, majd lendületesen belekönyökölt a halántékába. Ő elejtette a laptopot, Paul pedig elkapta. Alan a földre zuhant eszméletlenül.

Mindenki meglepve figyelte az eseményeket.

Paul magyarázkodó tekintettel fordult körbe. – Véletlen volt.

Amíg kikötötte Alan cipőfűzőit, s újra megkötötte őket annak csuklói és bokái körül, büszkén nyugtázta, hogy milyen jól sikerült kihasználnia a meglepetés erejét. Aztán átkutatta a zsebeit, hogy megtalálja a szarin ellenszerét. Eredménytelenül. Megnézte, hogy nem rejtette-e a bőre alá, vagy valamelyik testnyílásába. Persze ott se találta.

– Paul, minden rendben? – kérdezte Jean, aki időközben odament, hogy megnézze, mit csinál.

– Persze – válaszolta ő. – Csak éppen van három szarin-fertőzött, akik órákon belül meghalnak, ha nem találjuk meg az ellenszert. És ha meg is találjuk, igazságtalan döntést kell hoznunk, hogy ki-nek adjuk be.

– Attól tartok, nincs is ellenszer. Már megtaláltuk volna...

– Nézzük át minden csomagját! Itt is és a csomagterben!

– Már megtettük – mondta a repülőgép biztonságáért felelős felelőtlen férfi. – Az egyetlen esélyünk, ha ő elmondja.

– Nézzük át még egyszer! Meg kell lennie valahol!

Mivel senkinek nem volt jobb ötlete, mindhárman nekiálltak átfésülni a férfi összes csomagját. Az egészségesebbik légi utaskísérő mindenkit megkért, hogy maradjon a helyén, amíg a keresés folyik. A betegebbik haldoklott.

A csomagok közt persze nem találtak továbbra se semmit, ami úgy nézett volna ki, mint egy ellenszer. Paul gondterhelten ült le a padlóra, hogy gondolkozzon. Jean meglepetésére minden eddiginél hallgatagabb volt, és nem viccelődött.

A másodpilótának folyt az orra, és nehezen vette a levegőt. Lea, az utaskísérő megállás nélkül hányt, és mivel ehhez a repülőgép másik mosdóját vette igénybe, az emberek többé nem mehettek ki sehova, hogy könnyítsenek magukon. A pilóta, amint értesült a történésekről, értesítette a légi forgalomirányítókat, és a legközelebbi repülőtér felé vette az irányt.

A nő, akié a Paul előtti ülés volt, egyelőre csak szipogott. De ahogy telt az idő, egyre feszültebb lett, és a mellette ülő férfi hiába próbálta megnyugtatni, egyre többször kellett szembenéznie elutasítással.

Végül a nő felállt a helyéről, és odament Paulhoz. – Mondja, hogy megvan az ellenszer!

Paul ránézett. – Mégis miért? Egyetlen ellenszer van. Ha azt mondanám, megvan, az azt jelentené, hogy már be is adtuk valaki másnak, és most csak a lábamat lógatom itt. Aligha ilyen hírre vágyik...

– Nem akarok meghalni.

– Pedig valaki meg fog. Sőt valaki már meg is tette.

– Hölgyem, ne aggódjon! – szólalt meg a biztonság paródiájáért felelős főbiztos. – Hamarosan leszállunk, és akkor megfelelő orvosi ellátásban fog részesülni. Már értesítettük a...

– Akkor már túl késő lesz! – rázta a fejét a nő.

– Leának biztosan – mondta Paul. – A másodpilótának is. De önre valamiért sokkal lassabban hat a méreg. Talán nem nyalogatta annyi ideig a mosdó kilincset, nem tudom... Az az egy biztos, hogy hármójuk közül önnek a legnagyobb az esélye a túlélésre. Tartson ki még egy kicsit! Legalább amíg nem esek pánikba én is...

– Azt hittem, ez már megtörtént – jegyezte meg Jean.

– Talán úgy tűnik, mintha tehetetlenül kapkodnék mindenfelé? – emelte rá a tekintetét Paul. – Tudod mit, ellenőrizzük le még egyszer a csomagjait! Biztos, ami biztos...

A keresgélés sokkal kétségbeesettebb és reménytelenebb volt. Amolyan pánikszerű. De Paul nem vett részt benne. Ő inkább megkereste ezalatt John Bellt, a BBC újságíróját. Előtte ott hevert a földön, cipőfüzővel gúzsba kötve Mr. Alan. Még mindig eszméletlenül, elővigyázatosságból az oldalán.

– Levetkőzne, kérem? – mondta Paul John Bellnek, a BBC újságírójának.

A férfi értetlenül nézett a szemébe. És felháborodva. – Hogy képzeli?

– Ha nő lenne, meztelenül. De az ön esetében elég lesz, ha csak alsógatyára. Kérem!

John Bell ellenkezni akart, de képtelen volt. Paulon nem látszott, hogy megtérne bármiféle el-lentmondást. Szóval levetkőzött alsónadrágra.

Paul átkutatta minden egyes ruhadarabját. Fél perc se telt bele, és felemelt egy aprócska fiolát, amit az egyik nadrágzsebben talált.

– Heuréka – mondta alig hallhatóan, majd visszadobta a rongykupacot John Bell ölébe.

Francis hazaindult. Jackkel való beszélgetése új megvilágításba helyezte a dolgokat, és meg kellett emésztenie mindezt. Mindketten írók voltak, és világokat teremtettek. Nem létező karaktereket helyeztek nem létező szituációkba, és állítottak szembe nem létező problémákkal. És most, egy csapásra a létező és a nem létező világok átalakultak egymásba. A nem létező karakterek léteztek, a nem létező problémák pedig a saját létező problémáivá váltak.

Jack egy olyan varázslóról írt történetet, aki képes kilépni a könyvből, kilépni a történetből, és saját elképzelései szerint alakítani a valódi világot. A fikció kilépett a valóságba.

És mikor Francis belépett saját lakásának ajtaján, meglepve tapasztalta, hogy nincs egyedül. A nappalijában már volt valaki. A fotelban ült, ráérősen borozgatva. Egy férfi. Középkorú.

– Mario? – kérdezte Francis.

– Nem. Snipes – felelte a férfi.

– Mit akar?

– Azért jöttem, hogy segítsék.

– Sikerült. Éppen téged akartunk megkeresni Jackkel.

– Tévedés. Se Jack nem akart megkeresni, se te. Jack tudja, hol vagyok. Mindig is tudta, hiszen ő álmodott meg. Vagyis bárkivel is beszéltél az imént, az nem Jack volt.

– De, vele beszéltem. Nem vagyok hülye, felismerem még a legjobb barátaimat...

– Akkor is, ha valaki éppen úgy néz ki, mint ő?

– Hát, gondolom...

– Mario engem akar megtalálni. Fogalma sincs, hol vagyok, ezért bebörtönzött téged, aztán kiszabadított, hogy elvezesd Jackhez, aztán ha ez nem elég, még ki is szedjen belőled minden információt, amit csak tudhatsz, hiszen a legjobb barátodnak adta ki magát. Vagyis rajtad keresztül akart

eljutni Jackhez, Jacken keresztül pedig hozzám.

- Akkor én most kiadtalak titeket Mariónak – vonta le a következtetést Francis.
- Nem éppen. Mario mindezt nem személyesen intézte, hanem egy közvetítőn keresztül. A közvetítő pedig Richard Hates. Egy egyetemi professzor, de mindennel *is* foglalkozik. Például másodállásban bérgyilkos. És ő jelen pillanatban a markomban van.
- És... te mennyit tudsz Mario tervéről?
- Éppen eleget, emiatt ne aggódj! Ami hátra van, azt már el tudom intézni.
- Szóval tudsz erről a... gazdatestes dologról?
- Ezt Mario emberei beszélték be neked, nincsen szó semmiféle gazdatestről. Halhatatlanságról van szó. Szintiszta halhatatlanságról.
- És a szerver? Az se létezik?
- De, az létezik. Annak a segítségével kommunikáltak veled.
- Vagyis Jack is gazdatestté vált?
- Hé, mit mondtam az előbb? Nincs szó gazdatestekről. Amiről szó van, az... Az az, hogy én is a szerveren keresztül kommunikálok most veled.

A repülőgép végighasított a világoskékből halványsárgába hajló égbolton, keresztül a kis felhőpamacsokon. Egyetlen egészséges pilótája maradt, és ő most a leszálláshoz készülődött. A mögötte lévő helyiségből egy mosdó nyílt, melyben immár két holttest várta a hullaszákot. A személyzet megmaradt tagjai azon voltak, hogy mindent fertőtlenítsenek.

Még hátrébb, az utastérben majdhogynem lélegzetvisszafojtva, síri csöndben várták az utasok, hogy mi fog még ezután történni. Az első ülések előtt Richard Hates hevert gúzsba kötve, betapasztott szájjal, tehetetlenül pislogva. Paul éppen beadta az ellenszert a menetjegy szerint előtte ülő hölgynek, majd szoroson magához ölelte. Megcsókolni nem merte.

Jean hűtlen nőkről mesélt érdekes történeteket a menetjegy szerint előtte ülő férfinak. A férfit elborzasztották a hallottak, úgyhogy Jean inkább nem folytatta a dolgot, hanem megkérdezte tőle, hogy hogy van a menyasszonya. A pasas megfordult, és meglátta az ölelkező Paulékat. Irdatlan dühbe gurult.

Amíg ő éles vitába kezdett az éppen megmentett menyasszonyával, Paul visszaült a helyére, és rávigyorgott a barátjára.

Két sorral hátrébb valaki lecsukta az ölében a laptopot. A nagy kavarodásban és kétségbeesésben végül mindenki megfélekedett róla. Ami nem is probléma. Így végre a megfelelő kezekbe kerülhetett a számítógép.

A férfi eltette a laptopot a táskájába, aztán hátradőlt, és fölhelyezte a napszemüvegét.

A kapitány sugallatára mindenki becsatolta a biztonsági övét.

A repülőgép hátsó lapátjai lefelé billentek, és a monstrum hirtelen ereszkedni kezdett. Perceken belül kiszáll a forgalomból.

Francis már majdnem húsz perce várt, hogy Snipes végezzen a dolgával a mosdóban. Kezdett gyanakodni, de egyelőre nem mert szólani.

Inkább leült az íróasztalához, töltött magának egy kis vodkát, és kinyitotta a laptopját. Egy félkész novella jelent meg a szeme előtt, és a kurzor Vladimir neve után villogott.

Ideje közbelépni.

Leszállás után az események újabb fordulatot vettek. Alant elvitték a hatóságok, a másodpilótát a mentők, a hullákat a hullaszállítók. A biztonsági tisztet kirúgták. Paullal interjút kért több tévécsatorna is. A pár szakított. Kiderült, hogy a férfit Pierre-nek hívták, a nőt pedig Rose-nak. Jean megcsókolta Rose-t. Paul vett a büfében egy doboz tejet. Kifelé jövet körbevették az operatőrök és az újságírók.

– Honnan jött rá, hogy hol van az ellenszer? – kérdezték tülekedve, ő pedig egyre csak ment elő-

re Jeanék felé.

– Hogy őszinte legyek, mindig megihletnek a BBC munkatársai, amikor meztelenek – válaszolta Paul, és elégedetten konstataálta, hogy a kamerák egy fél percig csak a riporterekre irányultak, és az operatőrök mindent elkövettek, hogy megtalálják egymás közt meztelen munkatársukat. A kamerát kezelők ugyanis kivétel nélkül férfiak voltak, a riporterek meg majdnem mind nők. És a természetes ösztönök azok természetes ösztönök.

Aztán odaértek a csókolózó pároshoz, és Paul eddigre kibontotta a tejesdobozt. Egy hanyag mozdulattal rájuk lötytyintette. A kamerák egyedül a dobozt nem látták Paul kezében. Csak a levegőben szálló tej, a páros meglepetéstől eltorzult arca, és a sok száz utas a háttérben. Ez a néhány megörökített töredékmásodperc futótűzként járta be azután a világhálót.

Mr. Snipes pedig felszállt egy másik repülőgépre. Mikor becsekkolt, levette a napszemüvegét, hogy összehasonlíthassák az arcát a hamis személyin lévő arccal. Egyezett.

Helyet foglalt a hetvenegyed ülésen, és kinyitotta a laptopot az ölében.

Snipes kilépett a mosdóból, és visszasétált a nappaliba. Leült a fotelba, és megvárta, amíg Francis is ismét csatlakozik, hogy folytassák a beszélgetést.

– Öten vannak – mondta aztán Snipes. – Egy orvos, egy egyetemi tanár, egy mérnök, egy köz-tisztviselő, és egy temetkezési vállalkozó. Volt egy közgazdász is, de őt törölték a rendszerből. A lényeg, hogy mindannyian az élet más-más területein helyezkednek el. És mindannyiuknak ugyanaz a feladatuk: hogy szemmel tartsanak engem és Emmát. Hogy megfigyeljenek.

– De kik ők? – kérdezte Francis.

– Ők azok, akik téged elraboltak, és ők azok, akik kiszabadítottak. Kettejükről már biztosan halottál: Richard Hates, a professzor. Mario, a temetkezési vállalkozó. Mind a CIA ügynökei hivatalosan, de ez persze csak azért van, hogy minden információhoz hozzáférjenek. Valójában egy teljesen különálló szervezet, élükön Marióval. Egyfajta szekta, ami az örök életet kutatja.

– Örültség.

– Mágia. Tudomány. Mit gondolsz, hány éves lehet Mario?

– Ötven? Hatvan?

– Vagy akár tízszer annyi. Lehet, hogy csak nem öregszik.

– Ostobaság.

– Nem jobban, mint az, hogy az írásaitok életre kelnek.

– Akkor Jack koppintott titeket a valóságból.

– Nem. Mi eredetiek vagyunk. Tudod, valamit meg kell értened. Nem lesz egyszerű, de meg kell próbálnod...

– Mi az?

– Kettőnk közül te vagy az, aki be van zárva egy virtuális valóságba.

– Mi?

– Csak te. Mario emberei nem elraboltak, hanem megölték. Lelőttek, és a tudatodat feltöltötték a szerverre. Bezártak egy virtuális valóságba, és többé nem vagy képes kapcsolatba lépni a kintiekkel, hacsak ők nem akarják. És idebent semmi nem valódi. Se én, se Jack, se a házad, se a fű, ami a kertben nő. Még te magad sem. Mindez csupán illúzió, egy vagonnyi nullás és egyes, valami végtelesen piciny helyre összetömörítve. Egy apró, piros kristályba, ami a markomban elfér. Egy komplett világot, egy teljes univerzumot építettek itt fel, és még több is elfér.

– Vagyis... Én halott vagyok?

– Odakint igen. Idebent nem. Vagyis itt még létezel, de bármi, amit teszel, nem lesz hatással a valóság történéseire. Hiába fejezed be a történetedet, semmin nem fog változtatni.

Snipes mélyen Francis szemébe nézett. Aztán egyetlen mondatban összefoglalta a lényeget:

– *A mátrix* foglya vagy.